12.

A városban híre ment, hogy a szépséges Pillangó egyedül maradt, és elkezdtek érkezni az udvarlók, a legyeskedők, a körbelihegők. A csúnyák, a szépek, az okosak, a buták, az ügyesek és az ügyetlenek, a gazdagok és a szegények, a gorombák és a kedvesek.

Pillangó mindegyiket kikosarazta. A legyeskedőket elhessegette, mint a legyet, a körbelihegőknek rágót adott, hogy jobb legyen a leheletük, az udvarlókat udvariatlanul kikergette az udvarból.

Végül már csak egy maradt, egy herceg, akit Jamadorinak hívtak. Gazdag volt, egy hatalmas kastélyban lakott, és sok katonával rendelkezett. Kicsit hasonlított az apjára, és ő is ugyanolyan jól értett a kardforgatáshoz. Jamadori nagyon kitartónak bizonyult. Ha kidobták az ajtón, bejött az ablakon. Mindig ott sündörgött az asszony körül. Sokszor a szekrényében talált rá, a vállfák és a ruhák között. Egyszer a fiókba próbált elrejtőzni, hogy az asszony közelében lehessen, de beszorult, és csak három szomszéd tudta kirángatni.

Ha Pillangó elfáradt a kertben sétálás közben, négykézlábra állt, hogy ő legyen a szék. Ha váratlanul eleredt a zápor, olyan gyorsan forgatta Pillangó feje fölött a kardját, hogy egyetlen esőcsepp sem ért az asszony hollófekete hajához. Ha nagyon tűzött a nap, a katonaságával ezer nyílvesszőt lövetett fel újra és újra az égre, hogy sötét felhőjük el-

takarja a napot. Nyáron nyári fagyit, télen téli fagyit hozott neki. Sokat játszott Bánattal, és lement Szuzuki helyett a piacra, amikor fájt a lába.

De hiába erőlködött.

Egy nyári alkonyon végül szerelmet vallott. Örök hűséget ígért, de az asszony azt felelte, hogy ő is örök hűséget ígért, csak éppen Pinkertonnak, és inkább meghal, minthogy megszegje.

– Butaság a halált választani az élet helyet – mondta Jamadori.

Az asszony nem felelt.

– Arra kérem, hogy menjen el, Jamadori, és ne jöjjön többé! Tegnap éjszaka azt álmodtam, hogy levelet kapok Pinkertontól, amiben megírja, hogy hazaérkezik.

Jamadori azon az estén értette meg, hogy soha nem lesz az övé Pillangó fehér keze. Hajlott háttal kicammogott az udvarból, és az asszony nem tudta volna megmondani, az orrát lógatja-e jobban, vagy a kardját.

Pillangó leült a padra, és azt tette, amit gésakora óta nem, énekelt:

Várlak ébren, várlak alva,
Várlak ülve, várlak állva,
Te a kukac, én az alma,
Én a lepke, te a lámpa.

Ha nem jössz, üres a kamra,
És gyötör a szénanátha.

A fülem csak téged hallna,
A szemem csak téged látna,

Jöjj vissza, ne hagy magamra!
Én a plankton, te a bálna,
Én az egér, te a macska,
Te a rózsa, én a váza.

13.

Pillangó álma csak egy kicsit tévedett. Tényleg levél érkezett a Nagy Víz túlpartjáról, csak nem ő kapta, hanem Sharpless, és nem jó hír állt benne, hanem rossz. Sharpless majdnem elejtette, amikor elolvasta.

Pinkerton azt írta a levélben, hogy a Nagy Víz túlpartján feleségül vett egy másik asszonyt, és hamarosan megérkezik, hogy magával vigye a fiát, akinek létezéséről Goro levélben értesítette, de nem egyedül jön, hanem új és szépséges hitvesével. Pinkerton arra kérte Sharplesst, hogy közölje az asszonnyal a rossz hírt, mert ő nem meri.

– Mi lesz ezzel a szegény teremtéssel? – kérdezte magától Sharpless, és nagyon aggódott Pillangóért. – Ebbe belehal. Nem elég, hogy a férje elhagyta, még a fiát is el akarja venni! Ekkora szégyent! Ekkora veszteséget! Jajajaj! – jajongott hangosan, és a verebek rémülten elrepültek a háza tetejéről, mert azt hitték, vércse vijjog.

Sharpless összeszedte minden bátorságát, és elindult. Azaz csak elindult volna, mert a kapuban jött rá, hogy a csíkos pizsamáját viseli.

– Így csak nem állhatok Pillangó kisasszony elé – mondta.

Visszaszaladt a házba, és felkötötte a csokornyakkendőjét: